

РЕШЕНИЕ

№ 18321

гр. София, 29.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в
публично заседание на 29.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Елица Василева, като разгледа дело номер **2307** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е въз основа на жалба, подадена от Б. Ш. М., гражданин на С., ЛНЧ: [ЕГН], регистриран като непридружен непълнолетен срещу решение № 1753 от 17.02.2025г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет.

Жалбоподателят иска да бъде отменено решението като незаконосъобразно, постановено при съществени процесуални нарушения, както и в противоречие с материалния закон.

Възразява срещу твърдението на административния орган, че от изложената бежанска история не може да се направи обоснован извод за риска от преследване по причините, посочени в чл.8, ал.1 от ЗУБ. Твърди, че не са обсъдени всички правнорелевантни факти и обстоятелства, чрез които ще се установи обективната истина и имащи съществено значение за личното положение, видно от личната бежанска история. Сочи, че всички изложени факти и обстоятелства не са преценени. Пзовава се на решение на Съда на Европейския съюз от 17.02.2009г. по дело № C-465/2007г. Посочва информация от общо достъпни източници в интернет. Счита, че не са спазени разпоредбите на глава II от Директива 2011/94 ЕС на Европейския парламент и Съвета от 13.12.2011г. за оценка на относимите факти и обстоятелства в молбата за международна закрила. Административният орган не е обсъдил обстановката в С. в контекста на изложеното в хода на административното производство. Твърди, че всички изводи и констатации административният орган прави на база на заявените факти и обстоятелства от преди 5 месеца.

Ответникът по жалбата - председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, я оспорва и моли съда да я отхвърли поради съображения в административния акт. В

съдебно заседание сочи, че по отношение на визираните събития от началото на март месец са насочени към едно обществено, което е малцинство в Сирийската държава. Обществото на алауитите, към което принадлежи и бившият президент Б. А.. Чуждият гражданин, за него не са налични обяснения от такъв характер. В бежанската история Б. Ш. М. спомена, че неговата цел не е България, а Н., защото там е по-хубаво отколкото в Република България, където той видно от днес представените медицински доказателства е получил пълна помощ от държавата.

СГП моли жалбата да бъде оставена без уважение.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено следното:

Началото на разглежданото производство е поставено с молба за предоставяне на международна закрила от жалбоподателя до председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС), подадена от жалбоподателя на 27.02.2025г. В регистрационния лист е отразено, че оспорващият е [дата на раждане] в [населено място], С., гражданин на С., арабин по народност, вероизповедание: мюсюлманин - сунит, семейно положение – неженен. Личните му данни се установяват от декларация по чл. 30 от ЗУБ.

Жалбоподателят е регистриран като непридружен непълнолетен по смисъла на §1, т.4 от ДР на ЗУБ и с Решение № 1073 от 04.07.2024г. на председателя на Националното бюро за правна помощ (НБПП), на основание чл. 25, ал. 2 от Закона за правната помощ (ЗПП) във вр. с чл. 23, ал.2, вр. с чл. 25, ал.1 и ал.3, т.2 и т.3 от ЗУБ, му е била представена правна помощ под формата на представителство опит назначен адвокат.

В интервюто за установяване на самоличността, националността и маршрута на пътуване, жалбоподателят твърди, че е напуснал страната си по произход по свое решение на 23.05.2024 г. нелегално за Турция, където е останал 20 дена. На българска територия е влязъл незаконно от Турция. Молителят казва, че е напуснал страната с цел да стигне до Н., където има приятели. Подава молба за международна закрила в Република България, защото е бил заловен и му е казано да подаде молба. Чужденецът обяснява, че е искал да отиде до Н., защото там е много по-хубаво отколкото в Република България и там има приятели.

Чужденецът посочва, че е роден през 2007г., но при вписването му в регистъра баща му го е вписал като роден през 2008г. По време на проведеното с него интервю гражданинът на С. казва, че е арабин по народност и мюсюлманин - сунит по религия. Заявява, че не е имал проблеми основани на етническата си и религиозна принадлежност в С.. Казва, че в С. продължават към датата на интервюто да живеят родителите му, както и единият му брат. Казва, че роднините му не са напуснали С. заедно с него, защото самият той им е казал да не напускат, тъй като пътят е много труден и опасен, а родителите му са възрастни (по данни от приложение към регистрационен лист майка му е на 45 години, а баща му на 55 години). Молителят заявява, че в Турция от десет години живее друг негов брат, едната му сестра от 8 години, а друга от 2-3 месеца. Въпреки това, при напускането на С. по нелегален начин по посока Турция, той не е живял при тях, а е останал 20 дена в Турция при трафиканта. Казва, че не е останал в Турция, тъй като там има дискриминация.

Молителят мотивира молбата си за международна закрила с общото положение на несигурност в страната и с нежеланието си да ходи в казарма при официалните власти на страната. Казва, че [населено място] е под контрола на режима на Б. Ал А. към датата на интервюто, а е чувал по новините, че някога е имало присъствие в града и на групировката Ислямска държава и на Свободната армия. Казва, че към датата на интервюто има инциденти между различни племена в района. Обяснява, че една седмица преди да напусне държавата си по произход е имало сблъсъци между племената и е имало седем жертви. Казва, че конкретните причини да напусне страната си

са за де не бъде взет в казарма, както и поради тежкото положение породено от липса на работа. Заявява, че не му е оказвано насилие, но че е бил един път заплашван и ограбен от две момчета с нож. Допълва, че е виждал престрелка между две групи.

По време на проведеното с него интервю гражданинът на С. не заявява да е бил политически ангажиран или да е имал проблеми с официалните власти на страната си. Казва, че не е бил арестуван и осъждан. Смята, че ако се завърне в държавата си по произход ще бъде вкаран в затвора, защото е напуснал страната, както и че може да го очаква смъртна присъда.

От Република България желае защита и да се лекува, тъй като е претърпял операция по повод счупен крак, докато е пресичал на пешеходна пътека в [населено място].

В хода на административното производство е приета справка от ДАНС с рег. № М – 13144 от 23.08.2024 г. В справката е посочено, че на основание чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС, не са налице основания да се възрази да се предостави закрила в Република България на Д. К. Мам, в случай че отговаря на условията по ЗУБ.

За преценката на основателността на подадената молба за международна закрила са изготвени справки на дирекция „Международна дейност“ в ДАБ при МС за изясняване на актуалната обществено-политическа обстановка в С. и Турция.

С обжалваното в настоящото производство решение на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут, на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че:

- не са налице материално-правните предпоставки за предоставяне на статут на бежанец на кандидата, тъй като той не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл.8, ал.1 от ЗУБ причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, поради което не са налице субективният и обективният елемент за прилагане на цитираната правна норма.

- изложени са доводи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл.9 от ЗУБ, тъй като жалбоподателят не прави твърдения за „смъртно наказание“ или „екзекуция“, а предвид установената фактическа обстановка се приема, че той не е бил принуден да напусне страната по произход поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената в закона писмена форма. Не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, предвидени в ЗУБ. На оспорващия е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молби за закрила, проведено е интервю с кандидата на разбираем от него език.

При обсъждане на представените доказателства не са допуснати процесуални нарушения.

Решението е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон. Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Съгласно чл.8, ал.4 от ЗУБ „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост.

В разглеждания случай жалбоподателят не излага твърдения, че е бил преследван по изложените по-горе причини. От установените по делото факти не може да се направи извод, че подобни

обстоятелства са мотивирали жалбоподателя да напусне страната, т.е. към датата на приключване на устните състезания /чл. 142 АПК/ не може да се направи извод, че за жалбоподателя съществува основателен страх от преследване по описаните по-горе критерии, вкл. и поради описаните в жалбата факти.

Това е така, доколкото се установява, че жалбоподателят е напуснал страната на произход не поради опасността от такова преследване, а в търсене на по-добри условия на живот. В този смисъл следва да се ценят доказателствата във връзка с изявеното от самия него в интервюто, както и молбата за убежище.

В родината си като арабин не е имал проблеми с никого. Не е бил заплашван на основание на етническата или религиозна принадлежност в С.. Не е бил член на политически партии и организации, както и че не е бил задържан, арестуван, съден и осъждан от официалните власти в държавата си на произход.

По отношение на възможността за мобилизация. Жалбоподателят не сочи самият той лично да е бил издирван за такава. Следва да се съобрази и това, че след падане на режима на Б. А., вероятността от такава е сведена до минимум, поради което не може да се приеме, че има опасност жалбоподателят да бъде подложен на мобилизация именно от тази власт. Същевременно задължението за отбиване на военна служба, само по себе си, не е основание за предоставяне на статут.

На съда е служебно известно, че съгласно Указ на президента № 30/2007, сирийските младежи могат да заплащат такса за освобождаване от задължителната военна служба и да не бъдат призовани отново. Същевременно мъжете на възраст между 18 г. и 42 г., които са пребивавали извън С., също могат да заплатят такса, за да бъдат освободени от военна служба, като такава възможност е налице и за лицата над 42 г. възраст, които не са били отбили редовната военна служба. В случая, за чуждия гражданин е налице възможност да бъде освободен от военна служба.

Същевременно, съгласно Глава V, §167-168 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на ВКБООН, „в страни, където военната служба е задължителна, неизпълнението на това задължение често е наказуемо по закон. Наказанието в различните страни е различно и обикновено не се счита за преследване“. Опасенията от преследване и наказание за дезертиране или опит за бягство от военна служба, сами по себе си, не представляват основателни опасения от преследване по смисъла на дефиницията. Изразеното от чуждият гражданин твърдение, че е възможно да бъде мобилизиран, не е съпътствано от други значими за него мотиви да напусне страната си по произход. Вероятността да бъде мобилизиран не обосновава автоматично наличието на реална заплаха от преследване. Следва да бъде установено наличието на предпоставките на чл. 8, ал. 5, т. 5 ЗУБ, предвиждащ че действия по преследване могат да бъдат не хипотетичната възможност/опасност от мобилизация, а именно:

5. наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3;

В процесния случай нито се навеждат, нито се установяват такива факти.

Следва да се акцентира и върху изявленията на Б. Ш. М., дадени пред интервюиращия орган, от които се обуславя извод, че доброволно е напуснал С.. Не без значение е обстоятелството и, че всъщност е непълнолетен и непридружен по смисъла на § 1, т. 4 ДР ЗУБ, като родителите му и един от неговите братя живеят в С., в противоречие на отношенията между родител и дете. Предвид това и доколкото лицето е преминало нелегално границата между С. и България, както и, че сочи единствената си цел да събере семейството си на територията на България, се обезпечава

извод, че нежеланието му да се върне в държавата по произход не е обосновано от причини за основателно опасение от преследване по смисъла на чл. 8, ал. 6 ЗУБ.

Предвид изложеното следва да се направи извод, че лично жалбоподателят не е бил подложен на преследване по смисъла, посочен по-горе. Не се сочат, нито се доказват обстоятелства, въз основа на които да се направи извод в тази насока.

По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут по чл.9 от ЗУБ, съдът намира, че решението е издадено при правилно прилагане на материалния закон.

Съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9, ал.2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл.9, ал.8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

Правилно административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че жалбоподателят е напуснал С. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, молителят не е направил.

По отношение на предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ: тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

При изследване на териториалния обхват и степента на насилие в С. следва да се обсъдят представените по делото справки. Установява се, че страната е разделена на четири зони на влияние. Фронтите зони между тях са повече или по-малко консолидирани.

В Справка № МД-02-60/29.01.2025 г. на дирекция Международна дейност при ДАБ се съдържа информация относно Сирийска арабска република: в резултат на предприета офанзива от бунтовниците, на 08.12.2024 г. президентът Б. А. е напуснал С.. Властта е поета от групировката „Х. Т. ал Ш.“, която сформира временно правителство, обявена е обща амнистия. На 21 декември 2024 г. Сирийският вестник Al Watan съобщава, че най-малко 34 000 бивши членове на режима на А. са подали заявления за уреждане на статута си в централите в осем провинции, като най-малко 20 000 от тези кандидати произхождат от "крепостите" на бившия режим в провинциите Л. и Т..

На 19.12.2024 г. генералният секретар на ООН А. Г. говори пред репортери пред Съвета за сигурност, потвърждавайки ангажимента на ООН да подкрепя С. през предстоящия преходен период. При служебното правителство политическият процес трябва да следва принципите, изложени в резолюция 2254 на Съвета за сигурност, която предоставя пътна карта за този преход и призовава за прекратяване на конфликта, установяване на несектантско управление и свободни и честни избори, които да се проведат в рамките на 18 месеца. "Всички общности трябва да бъдат напълно интегрирани в новата С.", казва г-н Г.. Специалният пратеник на ООН за С., г-н Г. П., посещава Д. за среща с лидерите на фракциите в С., включително "Х. Т. ал Ш." (HTS), където отбелязва, че има "много

надежда сред гражданите за началото на нова С.. Нова С., която в съответствие с резолюция 2254 на Съвета за сигурност ще приеме нова конституция, която ще гарантира, че има социален договор, нов социален договор за всички сирийци", допълва г-н П..

Следва да се съобразят и справките с вх. № МД –02 –160 от 14.03.2025г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ (л. 118 по делото) относно: С. и справка с вх. № МД –02 – 200 от 08.04.2025 г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ (л. 115 по делото) относно: „Актуална обществено – политическа ситуация (към 08.04.2025г.), представена в съдебно заседание от 29.04.2025 г. В справките е посочено, че в резултат на предприета офанзива от бунтовниците, на 27.11.2024 г. групировката „Х. Т. ал Ш.“ предприема голяма офанзива в С., след което сформира временно правителство, а Б. А. напуска страната. На 13.03.2025 г. временният президент на С. - А. ал Ш., подписва конституционна декларация, в която се посочва, че ислямската юриспруденция е основният източник на законодателството, а не „основен източник“. С декларацията е уредено разделянето на властите и съдебната независимост, като се гарантират правата на гражданите, свободата на изразяване и свобода на медиите. В бюлетин на Върховния комисариат за бежанците на ООН се посочва, че считано от 08.12.2024 г., към 27 март 2025 г., 371 900 сирийци са се завърнали обратно в С., и общият брой на завърналите се сирийци от началото на 2024 г. е 732 700 души. Същевременно от 27.11.2024 г. насам около 926 000 вътрешно разселени лица са се завърнали в районите си по произход. По данни на вицепрезидента на Република Турция, след събитията на 8 декември 2024 г. 145 639 сирийци са се върнали доброволно от Турция в С.. ВКБООН поддържа ежедневно присъствие на гранично - пропускателните пунктове в цяла С., като наблюдава тенденциите за връщане и предоставя информация, вода и достъп до интернет. Три големи пункта са затворени, поради големите щети, които са им нанесени. Комисариатът продължава да предоставя помощ чрез своите обществени центрове. Към 03.04.2025 г. ВКБООН изчислява, че от 8 декември 2024 г. насам около 372 550 сирийци са се върнали обратно в С.. Новото временно правителство поставя акцент върху възстановяването на държавата, като основните приоритети включват борба с корупцията, съживяване на институциите, укрепване на икономиката и привличане на сирийски професионалисти.

Приетите по делото справки (с вх. № МД - 02 - 60 от 29.01.2025 г., вх. № МД –02 –160 от 14.03.2025г. и № МД –02 – 200 от 08.04.2025г.) са изготвени в съответствие с „Методологията на Агенцията на Европейския съюз за убежището (бивше наименование Европейска служба за подкрепа в областта на убежището) за изготвяне на информация за страните на произход“.

Справките следва да се кредитират от настоящия състав. Съгласно чл.21, т. 7 от Устройствения правилник на ДАБ, Дирекция „Международна дейност“ изготвя и актуализира аналитични доклади и справки за сигурните държави по произход, за кризисните райони и за бежанските потоци. Следователно посочените справки са изготвени от компетентен орган и в кръга на правомощията му. Справките представляват официални писмени свидетелстващи документи, удостоверяващи, че лицето, което е издало справките, при извършваната от него проверка е установило именно фактите, удостоверени в тях.

Съдът намира, че в посочените по – горе справки не се съдържа информация, която да

опровергава изводите на административния орган, че жалбоподателят би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От справката не се установява в С. да съществува безогледно (безразборно) насилие. Не се установява то да достига до толкова високо ниво и съответно да се изисква по – ниско ниво на отделни елементи, за да се констатира съществени основания, въз основа на които да се смята, че цивилно лице, върнато на територията на страната си на произход, ще бъде изложено на реална опасност от тежки посегателства, изразяващи се в тежки заплахи срещу живота или личността му по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, респ. чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/95/ЕС.

Не се установяват разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 и тълкувателно решение на Съда на ЕС от 30 януари 2014 г. по дело С – 285 / 12 по тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Директива 2011 / 95 / ЕС, които се преценяват във връзка с прилагането единствено на нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Последната разпоредба гласи, че хуманитарен статут може да се предостави, ако съществуват тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Според мотивите на решението на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07, наличието на подобна заплаха по изключение може да се счита за установено, когато степента на характеризиращото въоръжения конфликт безогледно насилие в страната достигне до толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице поради самия факт на пребиваване, е изложено на реална опасност да претърпи тежки и лични заплахи. Обоснован е изводът на административния орган, че не съществува реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, поради което искането за международна закрила и в тази част е неоснователно.

Съгласно чл. 9, ал. 5 от ЗУБ, хуманитарен статут може да не се предостави, когато в една част на държавата по произход не съществува реален риск чужденецът да понесе тежки посегателства, при което той може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно да се очаква да се установи там.

Съгласно пълзящата скала, посочена в т. 39 на решението на Съда в Л., в колкото по – голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, които имат пряко отношение към личното му положение, толкова по – слаба ще трябва да е степента на безогледното насилие за него. В т. 39 от тълкувателно решение на Съда на Европейските общности (С.) от 17 февруари 2009 г. по дело С – 465 / 07 е прието следното: В това отношение следва да се уточни, че колкото по-способен е евентуално молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степента на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарната закрила. В конкретния случай жалбоподателят по никакъв начин не успява да докаже, че е конкретно поставен в ситуация на опасност. Липсва индивидуализация на заплахата срещу него.

Неотносими са данните за спорадични актове на насилие на общата обстановка в С. във връзка с приложението на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и предоставяне на хуманитарен статут. Ситуацията в С., вкл. и тази към датата на приключване на устните състезания вече не

може да се определи като такава, че да води до опасност от тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

От обсъдените данни, както и ноторно известните такива на съда за ситуацията в С. може да се направи извод за значително подобрение на общественно-политическата обстановка - отварят банки и магазини, движението по пътищата се възстановява и се наблюдава значително по-малък брой въоръжени сили, а националната коалиция на сирийските опозиционни сили се е ангажира да завърши прехвърлянето на властта към преходен управляващ орган с пълни изпълнителни правомощия, проправяйки пътя към свободна и демократична С..

Не са налице предпоставките за такъв статут и по чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, доколкото жалбоподателят не заявява член на неговото семейство да има предоставена международна закрила в Република България. Личните, респ. икономическите мотиви на жалбоподателят да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, както правилно е приел административният орган.

Същевременно се установява, че жалбоподателят е престоял известно време в Турция. Настоящият състав намира, че Турция следва да се третира като трета сигурна страна по смисъла на ЗУБ. Служебно известни са на съда фактите, които дават основание да се счита тя за такава. Така фактите по адм.д. № 11430/2024 г.; 9912/2024 г.; 9708/2024 г. на АССГ. Сирийските граждани, пристигащи в Турция имат възможност да се регистрират като бежанци, на цялата територия с изключение на няколко провинции. Като бежанец жалбоподателят би имал възможност да получи временна закрила от компетентните органи и под такава закрила не може да бъде връщан в страната по произход. Временната закрила включва право на престой до намиране на по-трайно решение, както и осигуряване на основни права и потребности.

Ето защо може да се направи извод за наличието на предпоставките на §1, т. 9 ЗУБ по отношение на Република Турция, а именно че жалбоподателят няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение /б.“а“/; той е защитен от връщане до територията на държава, в която съществуват условия за преследване и застрашаване на правата му /б.“б“/; б.“в“: не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; б.“г“: съществува възможност да поиска статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец; б.“д“ са налице достатъчно основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава.

Дори и да се направи извод, че в страната по произход съществува опасност за жалбоподателя, то предвид ситуацията в Турция, където е пребивавал, а и живеят един от неговите братя с двете му сестри тази опасност не е непосредствена. В този смисъл е и решение № 247/3 април 2024 г на Министерския съвет, с което се приема, че Турция е трета сигурна страна.

По отношение на молителя /непълнолетен/ следва да се обсъди и неговият най-добър интерес /чл. 6а във връзка с § 1, т. 11 ДР ЗУБ във връзка с § 1, т. 5 ДР на Закон за Закрила на детето/, вкл. и като лице в уязвима група /§ 1, т. 17 ДР ЗУБ/.

Принципът за „висшия интерес на детето“, установен в Конвенцията на ООН за закрила на детето, е от основополагащо естество и всички публични органи следва да му отдават първостепенно значение, когато предприемат мерки, свързани с деца. Този принцип е залегнал в актовете на ЕС по въпросите за убежището, а непридружените непълнолетни лица се разглеждат като уязвима група, нуждаеща се от засилени средства за защита и за гарантиране на правата.

В административното производство в проведеното интервю е участвал и назначеният по чл. 25 ЗУБ – адв. Л. /чл. 15, ал. 8 Закон за Закрила на детето /, чиито правомощия са изрично разписани в чл. 25, ал. 3 ЗУБ предвид спазване на принципа за осигуряване най-добрия интерес на детето. В най-добър интерес на детето е то да бъде със своето семейство, а не да бъде използвано като инструмент за легалното напускане на членовете на това семейство на страната по произход. Следва да се има предвид и, че при определяне на висшия интерес на детето държавите-членки следва да обръщат особено внимание на принципа за целостта на семейството, благоденствието и социалното развитие на непълнолетното лице, на съображенията, свързани със сигурността и безопасността, както и на мнението на непълнолетното лице, в зависимост от неговата възраст или степен на зрялост /вж. Решение по адм. дело № 2062/2024 г. на Трето отд. на ВАС/. В административното производство се съдържат данни, че молителят поддържа връзка със семейството си, като това е видно и от формуляра за бърза оценка на най-добрия интерес за закрила на детето, като следва да се отбележи и, че неговата цел да получи закрила е всъщност да се събере със семейството си. Правата на Б. Ш. М. не са нарушени и по отношение на него като дете не се установява, че съществуват рискове за неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие. Спрямо неговите роднини в С. /майка, баща и брат / няма данни да са налице насилие и репресии, той би продължил да живее спокойно и да се развива там в семейна среда. Административният орган е обсъдил доказателствата, относими към изискванията да бъде защитен най-добрият интерес на детето, но съпоставени с приложимите за хуманитарен статут норми, като правилно е преценено, че тези доказателства не са достатъчни, за да се приеме, че са налице предпоставките за предоставяне на молителя на такъв статут. Съблюдаването на най-добрия интерес на детето се изразява в система от специфични мерки, съпътстващи производството, и не би могло да се интерпретира като императив за предоставянето на закрила без оглед на изискванията по специалния закон /така вж. Решение по адм. дело № 3843/2024 г. на Трето отд. на ВАС/.

Едновременно с това се установява, че по отношение на кандидата не са налице предпоставки за предоставяне на статут по чл.9, ал.6 от ЗУБ, доколкото той не е заявил член на семейството му да има предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут в Република България.

В процесния случай, като е отказал да предостави на жалбоподателя статут на бежанец и хуманитарен статут, ответникът е постановил правилен и законосъобразен административен акт. Последното обуславя неоснователност на подадената жалба, която следва да бъде отхвърлена.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено при правилно прилагане на материалния закон, като

административният орган е изложил подробни мотиви относно липсата на материалноправните условия за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, съобразно фактите и обстоятелствата от личната му история и въпроса относно сигурността в държавата по произход. Следователно не са налице отменителни основания по чл.146 от АПК за незаконосъобразност на административния акт и жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. Ш. М., гражданин на С., ЛНЧ: [ЕГН], регистриран като непридружен непълнолетен срещу решение № 1753 от 17.02.2025г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено, пред Върховния административен съд.